

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Τό πίο πολυδιαβασμένο βιβλίο της Ἁγίας Γραφῆς εἶναι ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη. Ὁ βασικός λόγος πού αὐτό τό βιβλίο τό κάνει τόσο δημοφιλές εἶναι ἡ νοσηρή περιέργεια τῶν ἀνθρώπων γιά τά μέλλοντα καί γιά τά ἔσχατα.

Τί ψάχνουν στήν Ἀποκάλυψη;

Τί θά γίνει στό μέλλον; Πότε θά ἔλθει ὁ ἀντίχριστος; (ἔστω κι ἄν πουθενά στήν Ἀποκάλυψη δέν ὑπάρχει ἡ λέξη «ἀντίχριστος»). Πότε θά ἔλθει τό τέλος τοῦ κόσμου; Ἔστω κι ἄν ὁ Χριστός κατηγορηματικά μᾶς ἰκὸβει τόν ἀέρα ἰ γιά τέτοιες ἐρωτήσεις λέγοντας ὅτι «δέν πρέπει νά εἶναι δική σας δουλειά νά ψάχνετε γιά τέτοια πράγματα»: «οὐχ ὑμῶν ἔστι γνῶναι χρόνους ἢ καιρούς, οὓς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. 1, 7).

Παρασυρμένοι λοιπόν ἀπό τήν περιγρέουσα μελλοντολαγνεῖα ξεπεράσαμε τούς συμπαθεῖς Προτεστάντες στό μανιῶδες κυνήγι ἐρμηνείας - δῆθεν τῆς Ἀποκάλυψης: Νά το! Τό Τσέρνομπιλ εἶναι ὁ «ἄψινθος»! Ὁ γραμμωτός κώδικας εἶναι τό σφράγισμα! Καί ἄλλα τέτοια φαιδρά... Τελικά, ὅλη αὐτή ἡ ἀκατάσχετη ἔσχατολογική τρομο - φλυαρία σίγουρα δέν μᾶς ξυπνάει σέ σωστή μετάνοια. Τό μόνο πού κάνει εἶναι νά μᾶς ὀδηγεῖ σέ ἕνα πανικό, πού ἐξαντλεῖται συνήθως στό νά μαζεῦουμε κονσέρβες καί ζυμαρικά γιά τόν δῆθεν ἐπερχόμενο τρίτο παγκόσμιο πόλεμο!...

Πόσο μεγάλη ἀσέβεια εἶναι τό νά δια-

στρέφεται ἔτσι τό πνεῦμα ἑνός θεοπνεύστου βιβλίου καί νά παρουσιάζεται ἡ Ἀποκάλυψη ὡς ἕνα ἐγχειρίδιο μελλοντολογίας καί ἀντιχριστολογίας!

Τελικά, λοιπόν, τί εἶναι ἡ Ἀποκάλυψη;

Ἡ Ἀποκάλυψη σωστά ἔχει χαρακτηριστεῖ ἀπό τούς ἐρμηνευτές ὡς «ἡ Μεγάλη Λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας»!(Π. Μπρατσιώτου, **Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου**, Ἀθήνα 1950. σελ. 51). Ἔστω κι ἄν ἡ Ἀποκάλυψη ποτέ δέν μπῆκε στήν λατρεία ὡς ἀνάγνωσμα, εἶναι ὅμως παρούσα μέ τήν ὅλη λειτουργική θεολογία της, μέ πολλές εἰκόνες της, συμβολισμούς καί φράσεις της. Καί πῶς ἄλλιῶς, ἀφοῦ - κατὰ τόν μακαριστό καθηγητή Στέργιο Σάκκο - «ἡ Ἀποκάλυψη ἀπό τήν ἀρχή μέχρι τό τέλος παρουσιάζει τήν ἀκατάπαυστη οὐράνια λατρεία, πού ἐπιτελεῖται ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ»(Στ. Σάκκου, **Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου**, τ. Α', εκδ. Ἐχριστιανική Ἐλπίς', Θεσ/νίκη 2011, σελ. 247).

Καί ἡ Θεῖα Λατρεία φυσικά δέν εἶναι πηγὴ τρόμου καί πανικοῦ, ἀλλά εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν πηγὴ τῆς ὄντως Εἰρήνης, Χαρᾶς καί Ἐλπίδας τοῦ ἀνθρώπου. Διότι μέσα στήν Λειτουργία ζοῦμε τήν ἐπί τοῦ Σταυροῦ μάχη καί νίκη τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου, αὐτά δηλαδή πού οὐσιαστικά μᾶς παρουσιάζει καί ἡ Ἀποκάλυψη!

Ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη εἶναι τελικά ἕνα «**Ἐγκόλπιο Θεῖας Λειτουργίας**». Ἐγκόλπιο

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

 Ἰσραηλίτες πορεύτηκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο πρὸς τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας ὑπὸ τὴν καθοδήγηση καὶ προστασία ἐνὸς ἀπλανοῦς καὶ μοναδικοῦ ὁδηγοῦ. Μιὰ νεφέλη ὑψωνόταν μπροστὰ τους καὶ προπορευόταν συνεχῶς ἐπὶ σαράντα χρόνια δείχνοντάς τους τὸν δρόμο. Τὴν ἡμέρα ἔριχνε σκιά καὶ τοὺς δρόμιζε ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς ἐρήμου. Τὴ νύχτα γινόταν στύλος πυρός, φωτεινὴ νεφέλη, γιὰ νὰ τοὺς φέγγει.

Ἡ φωτεινὴ νεφέλη τοὺς προστάτευε καὶ ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους μὲ τὴν παρεμβολὴ τῆς ἀνάμεσα στὰ δύο στρατόπεδα. Ἀπὸ ἐκεῖ φώτιζε τοὺς Ἑβραίους νὰ διαβοῦν τὴ θάλασσα, ποὺ ἡ ράβδος τοῦ Μωυσῆ εἶχε χωρίσει θαυματουργικὰ στὰ δύο, ἐνῶ σκέπαζε μὲ βαθεῖα νύχτα τοὺς Αἰγυπτίους, καθιστώντας τοὺς ἀκίνδυνους γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ὁ Μωυσῆς μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ τελείωσε καὶ ἔστησε τὴ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου, ἡ νεφέλη κατέβηκε καὶ τὴ σκέπασε, γεμίζοντάς τὴν μὲ τὴ δόξα τοῦ Κυρίου. Στὸ ἐξῆς, ὅταν ἡ νεφέλη σηκωνόταν ἀπὸ τὴ Σκηνή, εἴτε μέρα ἢ νύχτα, ὅλος ὁ λαὸς ξεκινούσε γιὰ πορεία. Ὅταν ἡ νεφέλη κατέβαινε καὶ σκέπαζε τὴ Σκηνή, ὁ λαὸς στρατοπέδευε ξανά γιὰ ὅσες μέρες ἢ νύχτες παρέμενε ἡ νεφέλη στὴ Σκηνή. Σαράντα χρόνια ὡς νεφέλη τὴν ἡμέρα καὶ ὡς στύλος πυρός τὴ νύχτα «ὁ Θεὸς ἠγεῖτο αὐτῶν» (Ἐξ. 13, 21-22· 40, 28-32).

* * *

Ὁ Θεὸς παρέτεινε τὴν προστασία αὐτὴ καὶ βοήθεια πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν μὲ μιὰν ἄλλη μορφή. Μιὰ ἄλλη ὁλόφω-

τὴ νεφέλη φανερώθηκε, «τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως ἐπισκιάζουσα»: Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ πάναγνη μητέρα Του, τὴν ὁποία καὶ συμβόλιζε ἡ παλαιὰ ἐκείνη νεφέλη. Μὲ τὴν ἀνυπέβλητη καθαρότητά της ἡ Παναγία ἐγίνε Θεομήτωρ, ἀλλὰ καὶ μητέρα, προστάτης καὶ βοηθὸς ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Θεῖα Σκέπη τοῦ κόσμου. Κάθε πιστοῦ ἀνθρώπου καὶ λαοῦ.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ σκέπασε καὶ τὸ δικὸ μας γένος σὲ ἡμέρες χαλεπῆς καὶ ἰδιαίτερα στὴ δοκιμασία τοῦ ἔθνους, ὅπου ὁ πιστὸς λαὸς μας τὴν ἐνοίωσε νὰ προπορευέται στὸν ἀγώνα του νὰ ἐπιβιώσει ἀπὸ τὴ λαίλαπα τοῦ πολέμου. Ἡ προστασία της ὑπῆρξε ποικιλότροπη. Μιὰ μικρὴ ἰδέα μᾶς δίνει καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικὸ.

«Ὁ λόχος μας πῆρε διαταγὴ νὰ καταλάβει ἓνα προχωρημένο ὕψωμα γιὰ προγεφύρωμα. Μόλις τακτοποιηθήκαμε, ἄρχισε νὰ πέφτει πυκνὸ χιόνι. Ἐπεφτε ἀδιάκοπα δυὸ μερόνυχτα καὶ ἔφτασε σὲ πολλὰ μέρη τὰ δύο μέτρα. Ἀποκλειστήκαμε. Καθένας εἶχε τροφὴς γιὰ μιὰ ἡμέρα. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἄρχισε τὸ μαρτύριο. Ἡ πείνα μᾶς θέριζε. Περάσαμε ἔτσι πέντε μερόνυχτα. Σκελετωθήκαμε. Τὸ ἠθικὸ μας τὸ διατηρούσαμε ἀκμαῖο, ἀλλὰ ἡ φύση ἔχει καὶ τὰ ὀριά της. Μερικοὶ ὑπέκυψαν.

Τότε μιὰ ἔμπνευση τοῦ λοχαγοῦ μας ἔκανε τὸ θαῦμα! Ἐβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του μιὰ χάρτινη εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν ἔστησε στὸ ψῆλωμα καὶ μᾶς κάλεσε γύρω του: «Παλικάρια μου! εἶπε. Ἐνα θαῦμα μόνο μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει. Γονατίστε, παρακαλέστε τὴν Παναγία νὰ μᾶς βοηθήσει». Πέσαμε στὰ γόνατα, ὑψώσαμε τὰ χέρια, παρακαλέσαμε θερμὰ. Δὲν προλάβανε νὰ σηκωθοῦμε καὶ ἀκούσαμε κουδούνια. Παραξενευτήκαμε καὶ πιάσαμε τὰ ὄπλα. Πήραμε θέση «ἐπὶ σκοπὸν».

Δὲν πέρασε ἓνα λεπτὸ καὶ βλέπουμε ἓνα πελώριο μουλάρι νὰ πλησιάζει κατάφορτο. Ἀνασκιρτήσαμε! Ζῶο χωρὶς ὁδηγὸ νὰ περνᾷ τὸ βου-

- **ΚΑΙ προετοιμασίας** μὲ τὶς ἐπιστολές στίς ἑπτὰ Ἐκκλησίες καὶ τὶς παιδαγωγικὲς τιμωρίες τῶν ἑπτὰ σφραγίδων καὶ τῶν ἑπτὰ φιαλῶν, ἀλλὰ
- **ΚΑΙ ἐγκόλπιο τελέσεως** τῆς Οὐράνιας Θεῖας Λειτουργίας, στὴν ὁποία ἔχουμε ἀρχίσει ἀπὸ τώρα νὰ μετέχουμε. Τώρα μὲν ἴδι ἐσώπτρου ἐν αἰνίγματι,

τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Τὰ ὅσα τελοῦμε καὶ ζοῦμε ἐδῶ καὶ τώρα εἶναι καθρέφτισμα τῶν ἐπουρανίων. Καθρέφτισμα ὄχι σκηνῶν τρόμου καὶ φρίκης, ἀλλὰ ἐκείνης τῆς λαμπρῆς καὶ χαρμόσυνης πραγματικότητας, ὅπως μᾶς τὴν ἀποκαλύπτει ὁ **πιὸ καθαρὸς παραδεδομένος καθρέφτης** της, δηλαδὴ ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη.

Ἀρχιμ. Β.Α.

«ΝΑ ΤΟ ΒΡΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ»

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Διάλογος (540-604 μ.Χ.), αρχιεπίσκοπος Ρώμης, γράφει την εξής ιστορία:

«Στά μέρη τῆς πόλεως Νουρσίας (Ιταλία) ζούσε, ὡς ἐρημίτης, ὁ μοναχὸς Φλωρέντιος. Ἄνθρωπος προσευχῆς, στολισμένος μὲ πολλές ἀρετές. Παρακαλοῦσε, λοιπόν, συνεχῶς τὸν Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσει, καθὼς ζούσε μόνος του στὴν ἡσυχία τῆς ἐρήμου.

Μία ἡμέρα, βλέπει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του μία ἀρκούδα νὰ τοῦ κάνει ὑπόκλιση, σὰν νὰ ἦταν ὑπηρέτης! Τῆς λέει ὁ Φλωρέντιος: «Πάρε αὐτὰ τὰ τέσσερα πρόβατα πού ἔχω, νὰ τὰ πᾶς γιὰ βοσκί. Καί νὰ γυρίσεις τὸ μεσημέρι!» Καί τὸ ζῶο ὑπάκουσε! Μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ τὸ θαῦμα αὐτὸ γινόταν καθημερινά! Καί φυσικὰ μαθεύτηκε σέ ὅλη τὴν περιοχί. Τέσσερις ἄνδρες, κινούμενοι εἴτε ἀπὸ φθόνον εἴτε ἀπὸ κακία, εἴτε ἀπὸ κάτι ἄλλο, ἔστεισαν ἐνέδρα καί σκότωσαν τὴν ἀρκούδα.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶδε τὴν ἀρκούδα νὰ ἐπιστρέφει τὴν κανονισμένη ὥρα, ἀνυσύχησε. Ψάχνοντας τὴν ἄλλη ἡμέρα τὴν βρῆκε σκοτωμένη. Ἄρχισε νὰ θρηνεῖ, περισσότερο γιὰ τὴν κακία τῶν φονέων παρά γιὰ τὸν θάνατο τῆς ἀρκούδας.

Διηγούμενος μὲ θλίψη καί παράπονο, τὸ γεγονός σ' ἕνα φίλο του, ἠγούμενο κοτινῆς μονῆς, τοῦ εἶπε:

-Ἐλπίζω στὸν Παντοδύναμο Θεό, ὅτι στί ζωὴ αὐτή, ἐνώπιον πάντων, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ λάβουν τὴν ἀνταμοι-

βί τους γιὰ τὴν κακία τους (!)

Καί ἀμέσως, οἱ τέσσερις ἄνδρες ἀρρώστησαν ἀπὸ λέπρα! Μόλις τὸ πληροφορήθηκε ὁ Φλωρέντιος κατεπλάγη! Τὸν ἔπιασε φόβος καί τρόμος, γιατί τοὺς καταράστηκε· καί ὀνόμασε τὸν ἑαυτό του φονιά τους· καί σέ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ του, μὲ δάκρυα παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τοῦ συγχωρήσει τὸ ἁμάρτημά του».

(*Εὐεργετινοῦ Ὑπόθεση ΜΓ', κεφ. Α', τ. Β', σελ. 35-36*)

* * *

Τί φοβερὴ ἁμαρτία ἡ κατάρρα!

Ἀκόμη καί ἂν εἶναι ἀποτέλεσμα πίκρας καί θλίψεως ἀπὸ ἀδικία πού ὑποστήκαμε. Ἀκόμη καί ἂν τὴν λέει ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος, ἀπὸ τὴ μεγάλη στενοχώρια του! Τό ὅτι «πιάνει» ἡ κατάρρα, δὲν σημαίνει ὅτι αὐτὸς πού καταριέται γλυτώνει ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας. Ἐπειδὴ τάχα δικαίως τὸ ἔκανε!

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὸ λέει καθαρά:

-Ὅσοι κακολογοῦν (=οἱ λοῖδοροι καί πολὺ περισσότερο οἱ καταρώμενοι) δὲν θὰ κληρονομήσουν τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Α' Κορ. 6,10).

Συνεπῶς, ὁ Χριστὸς ἀντιμετωπίζει μὲ πνευματικὴ παιδαγωγία τὸν ἁμαρτωλό, πρὸς ψυχικὴ του ὠφέλεια. Ἀλλὰ καί ὁ καταρώμενος θὰ δώσει λόγο γιὰ τὴν ἐπιθυμία ἐκδίκησης. Γιατί, οὐσιαστικὰ περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Καί ἡ φράση «νὰ τὸ βρεῖ ἀπὸ τὸν Θεό», εἶναι ξεκάθαρα κατάρρα.

Ἄς ἐφαρμόζουμε, λοιπόν, πάντοτε τὴν ἐντολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου:

-Νὰ ζητᾶτε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ γι' αὐτοὺς πού σᾶς καταδιώκουν (=τοὺς «διώκτες») καί νὰ μὴν τοὺς καταριέστε (Ρωμ. 12, 14).

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

νὸ μ' ἕνα μέτρο χιόνι - τὸ λιγότερο - ἦταν ἐντελῶς ἀφύσικο. Καταλάβαμε: Τὸ ὀδηγοῦσε ἡ Κυρία Θεοτόκος. Τὸ ζῶο εἶχε πάνω του μιὰ ὀλόκληρη ἐπιμελητεία ἀπὸ τρόφιμα: κουραμάνες, τυριά, κονσέρβες, κονιάκ καί ἄλλα...» (Ἐμφανίσεις καί Θαύματα τῆς Παναγίας, ἔκδ.

Ἱ. Μ. Παρακλήτου).

Τί καλύτερο ἀπ' τὸ νὰ εἶμαστε καί μεῖς, ἰδιαίτερα σὲ δύσκολους καιροὺς, κάτω ἀπ' τὴ σκέπη τῆς Παναγίας μας;

Πρωτ. Δ. Μ

ΕΧΕΤΕ «ΚΑΡΔΙΑ»;

«Αν έχεις καρδιά μπορείς να σωθείς», έλεγε ο άγιος Παμβώ (Γεροντικόν, ἀββᾶ Παμβώ, ι').

Ἄν θέλουμε να σωθοῦμε, τότε ψάχνουμε τρόπους και μεθόδους που θα μᾶς ὀδηγήσουν στή σωτηρία.

Βέβαια, προσπαθοῦμε. Ἄλλοι περισσότερο και ἄλλοι λιγότερο. Τό «δῶσε αἷμα και λάβε Πνεῦμα» τῶν πατέρων, μᾶς ἐπισημαίνει τήν ἀνάγκη τῆς ἀσκήσης για να λάβουμε τήν χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Μέ βάση αὐτόν τόν γενικό κανόνα, ἄς δοῦμε τί σημαίνει «καρδιά». Και βέβαια δέν ἐννοεῖ ὁ ἅγιος τήν βιολογική καρδιά, τήν ὁποία ἔχουμε ὅλοι!

«Καρδιά», λοιπόν, σημαίνει τό ἐσωτερικό πνευματικό φρόνημα. Τίς διαθέσεις τῆς ψυχῆς μας που ἀφοροῦν τίς σκέψεις, τά συναισθήματα και τίς ἐπιθυμίες μας, δηλαδή τόν ὅλο ἄνθρωπο. Γι' αὐτό και ὁ λαός μας τόν σκληρό, τόν κακότροπο, τόν ἐκδικητικό ἄνθρωπο τόν λέει «ἄκαρδο»!

Στήν παράκληση τοῦ Θεοδώρου τῆς Φέρμης πρὸς τόν ἅγιο «πές μου λόγο πῶς να σωθῶ», ἀπάντησε:

-Θεόδωρε, να ἔχεις ἔλεος πρὸς ὅλους. Γιατί τό ἔλεος μᾶς δίνει παρηρησία (θάρος) ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Τό ἔλεος σημαίνει να δείχνουμε ἀγάπη, ἀκόμη και σέ ἐκείνους που δέν τήν ἀξίζουν! Γι' αὐτό και μᾶς χαρίζει παρηρησία, ἀφοῦ μᾶς κάνει μιμητές τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπεξηγώντας τήν «καρδιά», ἔλεγε στους ἀσκητές που τόν ἐπισκέπτονταν για να ἀκούσουν λόγια ὠφέλιμα:

-«Καλές εἶναι οἱ πράξεις»: νηστείες, ἀγρυπνίες, προσευχές και ὅ,τι ἄλλο κά-

νει κάποιος για να ἀποκτήσει πνευματική προκοπή, «ἀλλά ἐάν φυλάξετε τήν συνείδησή σας καθαρῆ ἀπέναντι τοῦ πλησίον σας, τότε σώζεσθε» (Παμβώ, β').

Τό ἴδιο ἐπανέλαβε στόν ἡγούμενο τῆς ἐρήμου τῆς Νιτρίας ὅταν τόν ἐρώτησε σχετικά. Πρόσθεσε δέ και τήν ἀνάγκη τῆς ἀσκήσης, δηλαδή τῆς νηστείας και τῆς προσευχῆς.

Νά, λοιπόν, ποιός ἔχει «καρδιά»:

Αὐτός που ἀγαπᾶ, που ἐλεεῖ, που σὺμπνευεῖ, που καταδέχεται, που συγκαταβαίνει στίς ἀδυναμίες ὄλων τῶν συνανθρώπων του. Αὐτός ἔχει καρδιά. Δείχνει ἔλεος. Και αὐτό τό ἔλεος ἀνοίγει τήν θύρα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἐπάρχουν πολλοί τρόποι σωτηρίας. Ὅλοι ὅμως καταλήγουν σέ ἓνα: Στό να ἀποκτήσουμε «καρδιά» ὅμοια μέ τήν «καρδιά» τοῦ Ἐλεήμονα Κυρίου.

Ἄς Τόν παρακαλοῦμε να «πλατύνει» τήν καρδιά μας. Νά μᾶς δώσει τήν δύναμη, κατά τό ἀνθρώπινο, να ταυτίσουμε τήν καρδιά μας μέ τήν δική Του. «Καρδιά Χριστοῦ ἦταν ἡ καρδιά τοῦ Παύλου» λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, για τόν ἀπόστολο Παῦλο (Εἰς τήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν, ὁμιλία 32, γ', Ρ.Γ. 60, σ. 680).

Ἄς ἀγωνισθοῦμε μέ ὄλες μας τίς δυνάμεις να ἀποκτήσουμε αὐτή τήν «καρδιά» για να σωθοῦμε.

Ἀρχιμ.Π.Α.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἐπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015 * Ἀρ. Φύλλου 387* Ἔτος ΛΕ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλα Θεσ/νίκης

